

Fragmente

Der Krieg hat mir in einem Moment mein gewohntes Leben in der Ukraine genommen, meine Träume, Pläne und Perspektiven. Freunde der Familie, Kollegen - fanden sich plötzlich in verschiedenen Städten und Ländern wieder. Es war, als ob es eine große Explosion gegeben hätte, und wir wie kleine wertlose Fragmente über die ganze Welt verstreut waren und das Leben angehalten wurde ...

Es tut weh, auch jetzt, 10 Monate nach Kriegsbeginn, darüber zu schreiben und zu sprechen. Und dann, im März, gerade mit meinen beiden Kindern in Wien angekommen, verstand ich nichts und wusste nicht, was ich tun sollte. Ich steckte irgendwo fest und konnte mir nicht vorstellen, dass der Krieg tatsächlich stattgefunden hat. Lange kauerte ich vor Angst und hörte die Geräusche von Flugzeugen am Himmel. Äußerlich war ich ein gewöhnlicher Mensch, aber innerlich - ein Haufen kleiner Fragmente ...

In dieser schwierigsten Zeit meines Lebens wurde ich zu einem Deutschkurs in die Kirche St. Nepomuk gebracht, der von Frau Roswitha Feige mit ihren Assistenten - Lydia und ihrem Baby Valentin - geleitet wurde. Es war ein Ort, an dem immer freundliche Menschen und köstliche Muffins, die von Lydia gebacken wurden, auf uns ukrainische Frauen warteten. Diese wunderbaren spirituellen Treffen am Dienstag wurden für mich zu einer kleinen Insel der Normalität in dieser Welt.

Manchmal fragten mich meine Freunde: "Wie kannst du lernen, wenn das Leben ruiniert ist?!" Ich antwortete: "Das Studium ist wahrscheinlich das Einzige in meinem Leben, das ich kontrollieren kann." Genau das ist passiert: Es hat mir die Kraft und den Glauben zurückgegeben, dass ich trotz des völligen Zusammenbruchs meines Landes und meines Lebens noch etwas tun kann. Ich konnte den Krieg nicht stoppen, meine Träume zurückgewinnen und meine Familie wieder zusammenführen, aber ich konnte Wörter lernen, Grammatikübungen machen und lernen, Menschen zu verstehen, die freundlich zu mir waren.

Wir haben uns für eine Weile getrennt, weil ich auf die nächste Stufe des Sprachenlernens gegangen bin. Jetzt unterrichtet Frau Roswitha weiterhin ukrainische Frauen und kocht Mittagessen für sie, und wann immer ich kann, helfe ich ihr gerne. Tatsächlich verstehen wir beide, dass ich es brauche.

Kürzlich, im Herbst, trafen wir uns wieder mit Lydia und Valentin in derselben Kirche zu einem Gebet für die Ukraine. Der kleine Valentin zündete als erster die Kerze an, und Ludia sprach ein Gebet. Ich dachte daran, dass Valentin bei unserem Kennenlernen im Frühling kaum anfangen zu laufen und kaum zu sprechen, und jetzt rennt und zwitschert er fröhlich. Während dieser ganzen Zeit haben dieses Kind und seine Mutter der Ukraine unerbittlich gedient, für uns gebetet und Flüchtlingen geholfen. Meine Augen füllen sich mit Tränen, wenn ich daran denke...

In meiner Seele untersuche und sammle ich immer noch meine Fragmente ... Einige haben es geschafft, zusammengeklebt zu werden, andere - eine Verwendung zu finden. Ich weiß nicht, wie mein Leben hier aussehen würde, wenn sie nicht da wären – meine liebe Roswitha, Lydia und der kleine Valentin. Mein Herz fließt über vor Dankbarkeit und dem Wunsch, der Welt etwas Gutes zurückzugeben. Und ich denke auch, dass die Welt auf solch aufrichtigen, selbstlosen Menschen ruht.

фрагменти

В одну мить війна забрала моє звичне життя в Україні, мої мрії, плани та перспективи. Сім'я, друзі, колеги – раптово опинилися у різних містах та країнах. Начебто стався великий вибух, і ми розлетілися світом як маленькі нікчемні уламки, а життя стало на паузу...

Писати та говорити про це боляче навіть зараз, через 10 місяців після початку війни. А тоді, у березні, тільки-но приїхавши з двома дітьми до Відня, я нічого не розуміла й гадки не мала, що мені робити. Я десь застрягла й не могла вкласти у своїй голові, що війна насправді сталася. Ще довго я присідала від страху, чуючи звуки літаків у небі. Зовні я була звичайною людиною, але всередині - купою дрібних уламків...

У той найважчий період у моєму житті мене привели до церкви Святого Непомука на курс німецької мови, який вела Фрау Росвіта Файгер зі

своїми помічниками – Людією та її малюком Валентином. Це було місце, де на нас, українок, завжди чекали привітні добрі люди та смачні мафіни, спечені Людією. Ті чудові душевні зустрічі по вівторках стали для мене маленьким острівцем нормальності цього світу.

Іноді знайомі запитували мене: «Як ти можеш навчатися, коли життя зруйноване?!» Я відповідала: «Навчання – це те, мабуть, єдине в моєму житті, що я можу контролювати». Саме так і було: воно повертало мені сили й віру в те, що я все-таки щось можу, незважаючи на повний колапс у моїй країні та моєму житті. Я була неспроможна зупинити війну, повернути свої мрії та об'єднати свою сім'ю, але могла вчити слова, виконувати граматичні вправи та вчитися розуміти людей, які добрі до мене.

На якийсь час ми розлучилися, тому що я пішла на наступний рівень вивчення мови. Зараз Фрау Росвіта продовжує навчати українок та готує для них обіди, і коли мені вдається, я із задоволенням допомагаю їй. Насправді ми обидві розуміємо, що це потрібно саме мені.

Нещодавно, восени, ми знову зустрілися з Людією та Валентином у тій самій церкві на молитві за Україну. Маленький Валентин першим запалив свічку, а Людія промовила молитву. Я подумала про те, що коли ми зустрілися навесні, Валентин ледве почав ходити і майже не розмовляв, а тепер він бігає і весело щебече. Весь той час цей малюк зі своєю мамою невпинно служив Україні, молився за нас, допомагав біженцям. Мої очі сповнюються сльозами, коли я думаю про це...

У душі я все ще продовжую розглядати та збирати свої уламки... Деякі вдалося склеїти, іншим – знайти застосування. Я не знаю, яким би було моє життя тут, якби не вони – мої любі Росвіта, Людія та маленький Валентин. Моє серце переповнюють вдячність та бажання повертати у світ щось хороше. А ще я думаю, що саме на таких щирих, самовідданих людях тримається світ.